

Anna-Riikka
Sairio

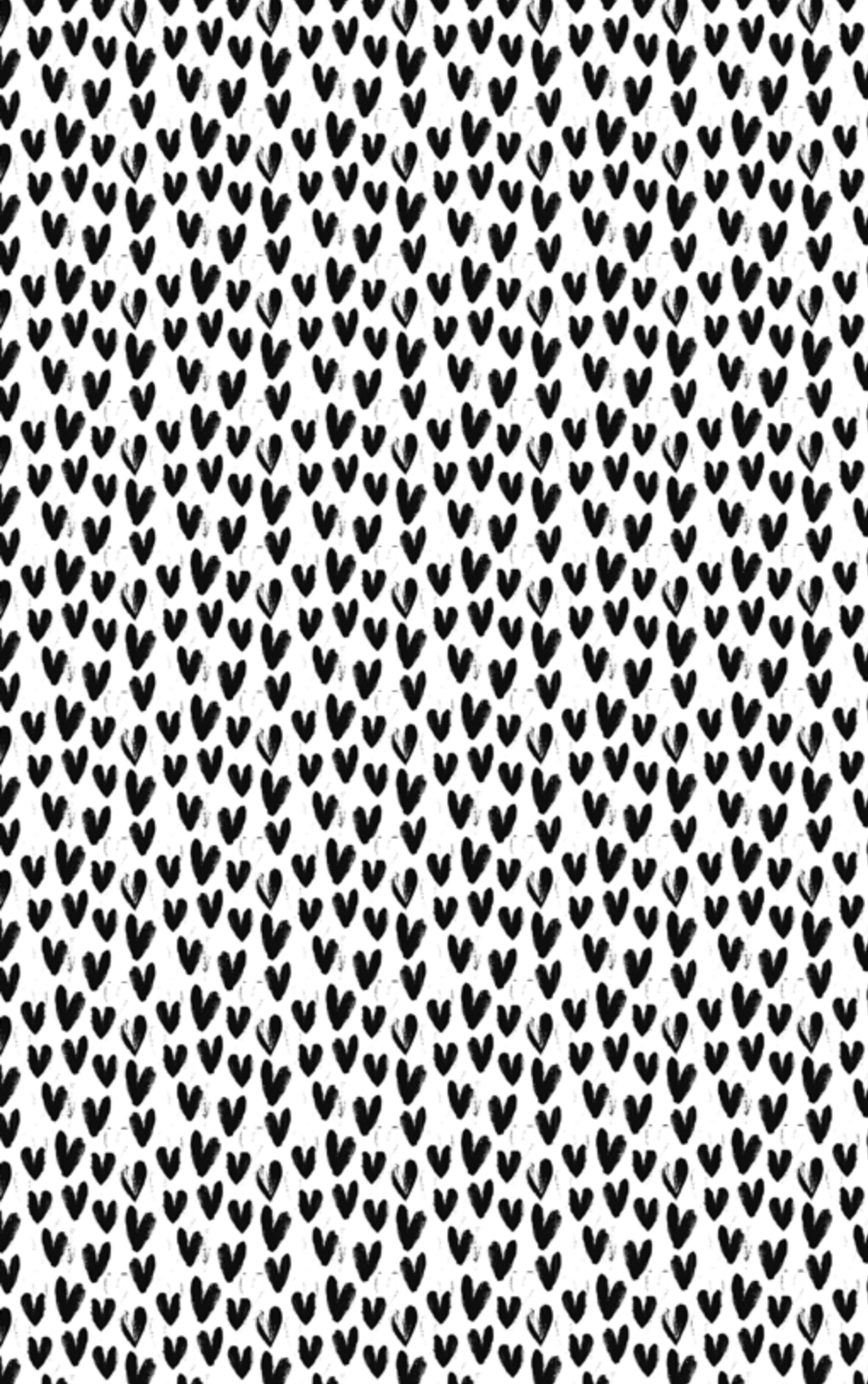

Milja

Suhdesolmuja ja
suitsimista

WSOY

*Anna-Riikka
Sairio*

Milja

Suhdesolmuja ja
suitsimista

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Sivulla 125 on lainattu Tiktak-yhtyeen kappaletta »Tuuleksi taivaanrantaan»
© Anna-Riikka Sairio ja WSOY 2018
ISBN 978-951-0-43180-1

Painettu EU:ssa

Tallin tavat tutuksi

Milja kiiruhtaa täpinöissään ulos. Aurinko paistaa ja ilma on lämmin, mutta kellastuvat lehdet puissa paljastavat syksyn tekevän tuloaan.

– Moi! Ihana ilma ja siistiä mennä katsomaan hevosia.

Iinan iloinen tervehdys kuuluu jo kaukaa.

– Niin on!

Tytöt pyöräilevät ripeästi. Roosin tallille on matkaa useampi kilometri, mutta se taittuu nopeasti.

Milja ja Iina ovat luvanneet mennä katsomaan Sukkaa ja Ticoa. Ne ovat ainoat ratsastuskoulun hevoset, jotka myytiin lähelle. Heillä oli käynyt uskomaton tuuri. Ahkeran hoitotyön palkaksi he saavat ratsastaa hevosia. Milja varsinkin on onnensa kukkuloilla, sillä Sukasta oli tullut hänelle kesällä erityisen rakas.

Kesän tapahtumat olivat mullistaneet Iinan ja Miljan koko elämän. Miljasta tuntui, ettei hän vielääkään oikein ymmärtänyt mitä kaikkea oli ehtinyt tapahtua. He olivat ensin kokeneet Iinan kanssa elämänsä parhaimpia päiviä Sukan ja Vallun kanssa, koska olivat saaneet vuokrata ne

itselleen. Sitten tapahtui se kamala onnettomuus, joka vieläkin nostattaa kylmät väreet...

Tämä on vasta toinen kerta, kun he lähtevät Roosin tallille ja Milja huomaa jännittävänsä. Roosassa ei ollut mitään pelottavaa, mutta hänen serkkunsa Suskin kohtaaminen saa Miljan vatsan vääntelemään epämieluisasti.

Suski kuului heidän luokan tyttöjen ryhmään, jotka jakoivat aina kiusata Iinaa ja Miljaa ratsastusharrastuksen vuoksi. Suski kavereineen harrasti tanssia ja kaikki muut tuntuivat arvostavan vain heidän mielipiteitään.

Toistaiseksi kukaan heidän koulussa ei tiennyt, että Suski kävi tanssin ohella myös hoitamassa hevosia. Ensi kohtaaminen tallilla Suskin kanssa oli tipauttanut Iinan ja Miljan leuat lattiaan.

Salaisuus oli melkoinen ase muita vastaan. Iinan äkkipikaisuuden tuntien Miljaa huoletti, että se pamahtaisi ilmoille vielä joskus todella huonolla hetkellä... mutta käyttöä sille varmasti löytyisi nyt kun koulu taas syksyllä jatkuisi.

– Mitä Nasse? Milja kysyy pihassa vastaan tulevalta koiralta.

Vastaukseksi se heiluttaa häntää ja läähättää. Musta paksu turkki on täynnä kuusenneulasia ja lehtisilppua. Se on ilmeisesti juuri tullut metsälenkiltä.

– Eiköhän lähdetä etsimään sitä huijaria, Iina sanoo tarkoittaen Suskia.

– Yritetään edes esittää, että me tullaan toimeen. En halua, että Roosa saa mitään syytä kieltää meitä tulemasta tänne, Milja varoittaa.

Tytöt suuntaavat suoraan talliin ja löytävät Suskin heti. Hän istuu varustehuoneessa keikkuvalla jakkaralla ja se-

lailee puhelintaan. Tyttöjen astuessa sisään hän kohottaa katseensa ja näyttää jopa hieman säikähtäneeltä.

– Moi, hän sanoo varovasti tunnustellen ilmapiiriä.

Kaikki se kovuus ja itsevarmuus ovat poissa, kun hänellä ei ole vahvoja kavereita ympärillään. Miljaa melkein säälitteä ja hän yrittää tavoitella ääneensä ystävällistä sävyä:

– Onko Roosa kotona?

– Eikun se on edelleen töissä. Laittoi just viestiä, että yksi lehmä alkaa poikimaan ja menee vähän myöhempään. Lupasin opastaa teitä. Kävin Nassen kanssa lenkillä ja en ole ehtinyt tehdä vielä mitään hommia, Suski puhuu nopeasti ja vilkuilee samalla pitkin seinää.

– Ei muuta kuin töihin sitten, Iina puuttuu keskusteluun yhtä tomerana kuin aina.

Tytöt siirtyvät tallin puolelle ja Suski näyttää mistä he löytävät kottikärryt, talikon ja vesiletkun.

Nopeasti he pääsevät kiinni työntouhuun. Karsinoiden siivous menee samalla kaavalla melkein joka tallilla. Tottuneesti Iina siivoaa lannat ja Milja hakee siivottuihin karsinoihin lisää kuiviketta. Suski täyttää vesiastiat ja hakee iltahainat valmiiksi.

Kolmen karsinan valmistelu ei vie kauan aikaa ja Suskin johdolla he siirtyvät ulos keräämään lannat pois myös tarhasta. Sukka, Tico ja Sampo tulevat yhtenä laumana tervehtimään tyttöjä. Aitaus on suuri, paljon isompi kuin ratsastuskoulun hiekkatarhat.

– Ihanaa kun niillä on täällä tilaa. Puita, pensaita, kiviä ja mäkiä, Milja huokaa ihastuneena.

– Niin on. Ne nauttivat täällä olostavarmasti, Iina säestää.

Sampo huokaa selvästi pettyneenä, kun tytöt eivät tuoneetkaan ruokaa mukanaan. Se kääntyy ja lähtee nyhtämään kellastuneita ruohonjäämiä etäämmältä. Tico seuraa Sampoa. Se on ottanut turvakseen jämäkän suomenhevosen, joka onkin hyvä ja vakaa lauman johtaja.

Sukkaa sen sijaan kiinnostavat tyttöjen puuhat ja se käy näpräämässä huulillaan kottikärryjen reunaa. Milja rapsuttelee ja taputtelee sitä aina tilaisuuden tullen.

– Tätä tarhaa me ei välttämättä siivota joka päivä, Suski ilmoittaa samalla, kun tytöt vievät jo kolmatta kärryllistä lantalaan.

– Ehkä kannattaisi, niin ei olisi tällainen homma yhdellä kertaa, Iina vastaa tyyliä ja kippaa hengästyneenä valtavaa kuormaa kasan päälle.

– No mä en ehdi tänne joka päivä ja Roosallakin on usein iltaisin pitkiä työvuoroja, Suski vastaa puolustelemaan sävyyn.

– Ainiin kun sun pitää käydä tanssimassa. Hevosten puhtaudesta viis, Iina kommentoi ilkeästi.

– No ei niiden silti tarvitse lannassa tarpoa. Alue on niin iso, että ei ne tästä kärsi. Me voidaan yrittää käydä täällä aina kun teillä on kiirettä, Milja koettaa sovitella ennen kuin riita puhkeaa kunnolla.

Iinan silmissä kipinöi ja Suski mulkoilee kumpaakin selvää inhoa katseessaan.

Samassa vanha ja kurainen maastoauto kurvaa pihaan. Nasse juoksee vastaan innoissaan. Roosa nousee ulos ja heilauttaa tytöille kättään.

– Mä olen ihan poikki! Raskas päivä, mutta saatiin reipas vasikka tähän maailmaan.

– Me ollaan siivottu talli ja tarhat, Suski huikkaa takaisin.
– Hyvä juttu! Menkää ratsastamaan. Minä menen nyt suihkuun! Roosa vastaa iloisena ja lähtee määrätietoisin askelin kohti taloa.

Miljan sydän sykähtää onnesta. Ensimmäisenä tallipäivänä lupa ratsastamiseen tuli ihan yllättäen, ja tuosta noin vaan. Hän ei malta odottaa, että pääsisi harjaamaan Sukan mustan karvan kiiltäväksi ja vaihtamaan uudet ratsastushousut jalkaan. Pian hän saisi tuntea Sukan reippaat ja joustavat askeleet allaan ja mukautua niihin...

– Te varmaan haluatte Ticon ja Sukan? Suski lähinnä toteaa ääneen.

– Jos Milja ei saa Sukkaa, niin se hermostuu ja siitä on sitten leikki kaukana. Eli mulle Tico, Iina sanoo pokalla naamalla.

Milja naurahtaa sarkastisesti. Ei hän koskaan alkanut riehua, sellainen oli enemmän Iinan temperamenttia. Paras kaveri on silti oikeassa. Milja haluaa ehdottomasti kii-vetä juuri Sukan selkään.

– Ok. Miten vaan, Suski sanoo ja mulkaisee molempia.

Tytöt hakevat riimut ja palaavat tarhalle. Sukka tulee korvat hörössä portille vastaan ja Milja sujauttaa riimun sen päähän. Sen syvänmusta karva on auringossa vähän kulottunut. Sillä on yhdessä jalassa valkoinen sukka, josta lempinimikin juontaa juurensa.

Sampo löntystelee hitaasti kohti porttia ja Tico kävelee aivan sen perässä samoja askelia. Ne ovat hyvännäköinen parivaljakko. Sampo on ruskea, massiivinen ja tukevajalkainen suomenhevonen. Tico sen sijaan siro ja hontelokoipinen puoliverinen. Iina ja Suski kävelevät niitä vastaan.

Tallissa on vain yksi syvennys hevosen kuntoon laittamista varten. Sampo menee siihen, sillä se on sen vakiopaikka. Tytöt sitovat Sukan ja Ticon käytävälle turvat vastakkain.

– Aika kivaa, että voidaan olla näin. Tässä käytävällä on niin hyvä valaistus ja tilaa, Iina tokaisee.

– Joo. Ei tarvitse varoa, että oltaisiin jonkun tiellä. Rat-sastuskoululla oli aina joku menossa tai tulossa, Milja vastaa.

Suski on hiljaa ja pistää Sampolle varusteet nopeasti ja tottuneesti. Iinalla ja Miljalla kestää, sillä tavaroiden löytäminen vie oman aikansa. Milja ei myöskään malta olla rap-suttelematta Sukkaa. He molemmat nauttivat joka harjan-vedosta.

Kun kaikki ovat valmiina, he taluttavat hevoset jonossa ulos. Tallin kentällä on puinen jakkara ja Suski kehottaa tyttöjä käyttämään sitä apuna selkään nousussa. Sampo jököttää kiltisti paikallaan jakkaran vieressä, ja Suski kiipeää sen avulla selkään. Milja taluttaa Sukan samoille jalansijoille heidän jälkeensä. Sukka haistelee jakkaran läpikotaisin ja sen vaarattomaksi todettuaan hevonen seisoo kiltisti paikoillaan. Milja ponnistaa ketterästi selkään. Tico sen sijaan on hankalampi tapaus. Se ei halua mennä puisen hökötyksen viereen ollenkaan. Kun Iina saa sen houkutel-tua lähemmäs, Tico pyörähtää ja kääntyy nopeasti pois-päin. Iina yrittää uudelleen ja taas Tico kääntyy muuta-malla sivuaskeleella.

– Tico! Kunnolla nyt! Iina parahtaa.

Tico pyörittelee vain korviaan ja vilkuilee epäluuloisesti jakkaraa. Se ei todellakaan halua asettua sen viereen.

– Joopajoo. Ei tiedä vaikka se söisi sut, Iina tokaisee rat-sulleen kyllästyneenä.

Hän kiipeää Ticon selkään suoraan maasta, onneksi jalka ylettyy sieltäkin jalustimeen.

– Kyllä se pitää tuohon vielä totuttaa. Säästäisi aika paljon sen selkää, kun pääsisi kiipeämään vähän korkeammalta, hän sanoo tomerana ja kerää ohjat paremmin käteensä.

Tytöt aloittavat ratsastuksen alkukäynneillä, jotta hevosten lihakset vertyvät ja lämpiävät tulevia tehtäviä varten.

Hetken päästä he kaikki ottavat lyhyemmät ohjat ja alkavat ratsastaa kunnolla kyydissä istumisen sijaan. Sukka tuntuu aivan samalta kuin ratsastuskoululla. Se on reipas, mutta herkkä avuille. Kuuliainen ja miellyttämisenhaluinen. Milja oli ajatellut sen olevan enemmän hermostunut ja keskittymiskyvytön uudessa paikassa, mutta mitä vielä. Se toimii Miljan alla kuin unelma.

Tico sen sijaan pompahtelee ja säikky. Aivan samalla tavalla sekin toimii kuin ratsastuskoulussa, Milja miettii ja hymyilee itseksensä.

Vaivihkaa hän vilkaisee myös Suskia ja Sampoa. Hän ei voi olla huomaamatta Suskin istuntaa, joka ei ole sellainen kuin heille on opetettu.

Milja ravailee Sukalla rennosti ja ratsastaa pieniä voltteja. Sukka pärskii ja askel nousee korkealle. Milja ei malta olla ottamatta muutamaa pientä laukkapätkää. Vesi tulvahtaa hänen silmiinsä ilmapirrasta ja onnesta. Tällaisia päiviä hänellä olisi vielä paljon edessä!

Iina ei näytä nauttivan omasta ratsastuksestaan. Tico on lopettanut loikkimisen, mutta kuuliainen ja rento se ei missään tapauksessa ole. Se pälyilee ympärilleen pää ylhäällä, eikä millään meinaa suostua yhteistyöhön. Sampo

sen sijaan lönnkyttelee rauhallisesti ja varmasti eteenpäin. Tosin Suski ei vaadi siltä mitään. Miljakaan ei edes yritä hankalia koulukiemuroita Sukan kanssa. Hän haluaa vain nauttia rennon letkeästä menosta.

Jonkin ajan päästä Iina huikkaa helpotusta äänessään:

– Hei, me päästiin kaksi kierrosta putkeen ihan ok. Voitaisiinko lopetella tähän, kun meillä on edes jollain mittapuulla hyvä suoritus alla?

– Sopii! Kyllähän me melkein tunti jo ratsastettiinkin, Milja vastaa ja katsoo Suskia kysyvästi.

– Miten vaan. En mä normaalisti Sampon kanssa kentällä pyöri, kun tämä on vähän tylsää.

No on varmasti, kun et edes yritä tehdä mitään, Milja miettii, mutta jättää mölyt mahaansa. Iina keskittyi niin paljon Ticoon, ettei hänelle jäänyt aikaa katsella muiden suorituksia. Hänen suustaan normaalisti kuultavia viiltäviä kommentteja ei ole tarjolla.

Tytöt taluttavat hevoset takaisin talliin ja riisuvat varusteet. He antavat vielä iltaruoat karsinoihin ja valojen sammuessa tallista kuuluu vain tasaista heinän rouskutusta.

– Pitäisikö meidän käydä vielä sanomassa jotain Roosalle? Iina pohtii ääneen.

Sillä hetkellä päärakennuksen ulko-ovi aukeaa ja nainen astuu rappusille pelkkä kylpytakki päällään.

– Hevoset tuli hoidettua ja liikutettua?

– Juu, he vastaavat kaikki yhteen ääneen.

– Hieno homma! Töissä oli sen verran raskasta, että mukava mennä kohta pitkäkseen.

– Oli siistiä, kun saatiin tulla. Meillä oli tosi kiva päivä, Milja kiittelee.

– Niin oli, Iina nyökyttelee vieressä.

– Minulla on kaksi vapaapäivää edessä, niin saan hoidettua täällä kaikki itsekseni, mutta katsotaan seuraavaa kertaa sitten sen jälkeen. Tuletko Suski vielä iltapalalle? Roosa katsoo serkkuaan merkitsevästi. Hän haluaa varmasti kuulustella, miten uudet tallitytöt ovat pärjänneet.

Suski nyökkää ja marssii talolle. Milja ja Iina hyppäävät pyöriensä selkään ja aloittavat kotimatkan väsyneinä, mutta onnellisina.

– Huomasitko miten Suski istui Sampon selässä? Iina tokaisee äkkiä.

– Juu. Pohkeet oli aika holtittomat ja kädetkin vispasivat vähän kuin taikinaa tehden, Milja vastaa epäröimättä, mutta yllättyneenä siitä, että Iinakin oli ehtinyt laittaa asian merkille.

– Kyllä huomaa, ettei sitä ole paljonkaan opetettu ratsastamaan, Iina pyörittelee.

– Mutta mitäs mieltä olet Samposta? Vaikka se on vanha ja jäykkä, siitä näkee, että se on joskus ollut hyvä ratsu. Kuitenkin sen menossa on jotain sellaista arvokkuutta.

– Totta muuten. Onkohan Roosa kisannut sillä aikoihin paljon?

Milja kohauttaa olkiaan. Heillä on vielä paljon opittavaa uudesta tallista, sen omistajasta ja asukeista.

– Huomenna alkaa koulu. Ihan mälsää, Iina vaihtaa aihetta.

Sanat kouraisevat Miljaa mahanpohjasta.

– En odota kyllä yhtään, Milja vastaa.

– Kai me mennään samaa matkaa? Laita viestiä aamulla kun lähdet.

Milja lupaa tehdä niin ja tytöt sanovat nopeat heipat Miljan talon kohdalla. Iina jatkaa matkaa omaan kotiinsa.

Topias tulee Miljaa eteisessä vastaan.

– Yök! Sä haiset ihan hevoselle.

– Yök vaan itsellesi. Sä haiset ihan hielle, Milja kuittaa takaisin.

Veli on juuri tullut kotiin jäkistreeneistä.

– Noniin, molemmat haisevat lapset voisivat tulla tänne iltapalalle, äiti huikkaa keittiöstä. – Täällä olisi lämpimiä voileipiä.

Keittiön tuoksujen saavuttaessa Miljan nenän hän tajuaa miten nälkäinen onkaan. Leipää jauhaessaan Milja näppäilee puhelintaan ja toivoo kuumeisesti viestiä...

– Haloo! Topias huudahtaa siskolleen ja heittää tätä kännykän suojakuorella.

– Auts! Milja äännähtää, kun se kimpoaa hänen otsaansa ja tipahtaa saman tien kaakaomukiin.

Topias virnistää ja toistaa kysymyksen, jota Milja ei keskittänyt kuuntelemaan:

– Mies haluaa ostaa turvallisen hevosen. Kauppias myy hänelle kimon orin. Ori heittää miehen selästään useita kertoja ja mies valittaa myyjälle kaupasta. Hän sanoo, ettei saanut haluamaansa hevosta. Kauppias kiistää väitteen ja sanoo hevosen olleen vaatimusten mukainen. Miten se on mahdollista?

Milja noukkii kuoret kaakaostaan ja katsoo veljeään. Hän ei pysty olemaan tälle vihainen. Veli on pelannut koko loppukesän puhelimellaan arvoituspelejä ja koko perhe on saanut siitä osansa.

– Sä tiedät hevoset. Mikä juttu tässä nyt on? Topias jatkaa vaatien.

Kimosta hevosesta tulee Miljalle mieleen vain Vallu. Missähän hevonen on nyt?

– Noniin, aika meni! Viis virhepistettä, veli manaa pettyneenä.

– Sori, tuo oli aika vaikea. Mikä on oikea vastaus? Milja kysyy ja irtaantuu mietteistään takaisin todellisuuteen.

– Kaikki hevoset ovat turvallisia, koska kaikilla niillä on turpa, Topias lukee puhelimensa näytöltä. – No hah haa, olipas hauskaa.

Miljaa vastaus naurattaa oikeasti, mutta hän varoo näyttämästä sitä veljelleen. Topias jatkaa seuraavan arvoituksen pariin ja Milja nousee pöydästä. Hän pääsee livahtamaan suihkuun ennen veljeään.

Maatessaan omassa sängyssään hiljaa peiton alla Milja antaa ajatustensa lähteä vaeltelemaan. Hän ja Iina aloittaisivat huomenna kasiluokan. Yllättäen kesällä kuvioihin oli ilmestynyt myös poikia, ja kuin varkain Milja oli ihasnutunut yhteen heistä. Akin nauravaisia silmiä ei vain voinut vastustaa. Häneltä Milja odotteli viestejä aina kun hevoset eivät täyttäneet hänen mieltään.

Kevarijengiin kuuluvat pojat, jotka olivat tulleet kesän aikana heille kovin tutuiksi, siirtyvät nyt lukioon. Se harmittaa Miljaa, sillä jos pojat olisivat samassa koulussa, se auttaisi heitä sietämään paremmin heidän luokkansa tytönelikköä.

Karo, Ninni, Suski ja Vilma olivat tiivis porukka. Kau niitä ja suosittuja, mutta kärkkäitä suustaan. Kesän aikana he olivat selvästi ottaneet Iinan ja Miljan hampaiisiinsa. Se johtui varmasti pojilta saadusta yllättävästä huomiosta, mikä asetti tytöt uhkaavasti kilpailuasemaan.

Miten se tyttölauma onnistuikin saamaan Miljan karvat niin pystyyn? Miljasta tuntui, että niiden edessä hän jäi aina tuppisuuksi ja alakynteen. Onneksi Iina ja hänen sanavalmiit sutkautuksensa olivat olemassa. Sieltä löytyi kyllä aina vastaus, välillä vähän turhankin herkästi.

Huomisesta tulisi varmasti erikoinen päivä. Miljan on vaikea kuvitella, miten Suski tulee suhtautumaan heihin koulussa. Ajatukset rullaavat ja pikkuhiljaa hän alkaa vaihua siihen sekavaan horrokseen, joka edeltää kunnan uni-maailmaa.

Milja-heppa- sarjan toinen osa

Miljalle rakas hevonen Sukka on myyty uudelle tallille. Ystävykset Milja ja Iina saavat nihkeää opastusta tallin tavoista ykköshoitaja Suskilta. Draamaa syntyy salaisuuksista ja kouluratsastuskisoista. Kuka pääsee näyttämään taitonsa ja kuka pettyy pelkkään kisahoitajan rooliin? Suskin kaverien, eli koulun tyttöjengin suosio järkkyy. Kiinnostavimmat pojat alkavatkin pyöriä liian lähellä hevostyttöjä. Milja ja Iina saavat tuntea sen nahoissaan. Halloween-bileissä asiat mutkistuvat entisestään, vaikka poikien taka-ajatuksena oli sopu tyttöjen välille.

Anna-Riikka Sairio (s. 1986) on harrastanut ratsastusta lapsesta asti ja hänellä on oma poni sekä hevonen. *Milja – Pohkeenväistöä ja pitkiä katseita* oli hänen esikoisromaaninsa.

N84.2
ISBN 978-951-0-43180-1
www.wsoy.fi
Kannen kuvat: Istockphoto
Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen

